



## "לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו [www.ledorot.gov.il](http://www.ledorot.gov.il)

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

### שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: חיימוביץ'	שם פרטי: ג'אן מינל
---------------------	--------------------

### פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: חיימוביץ'	בלועזית Haimovich	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ג'אן מינל	בלועזית Jean Minell	מין: ז / נ תאריך לידה: 15.6.1920
מקום לידה (ישוב, מחוז): יאסי	בלועזית	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: לאון	שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה רבינוביץ	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: יאסי	בלועזית	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: 12 שנים בבית ספר ושנתיים באוניברסיטה	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): קלרש ברומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? יאסי		
האם היית במחנות? אילו ומתי? מחנה צבאי בקלרש		
מקום השחרור: יאסי		
תאריך השחרור: 1945		
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? יאסי		
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		
שנת עליה: 1948		
שם האנייה (אם עלה בדרך הים): עצמאות		

**אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה**

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): **נא לכתוב בגוף ראשון**

הייתה ילדות יפה. למדתי בבית ספר מעורב, יהודים ולא יהודים. קראו לבית הספר "וואסילי אלכסנדר", על שם אומן רומני. קיבלתי פעמיים תעודת הצטיינות. עברתי לגימנסיה, גם שם היה בית ספר מעורב. היה אורח חיים יהודי, אמא הייתה דתייה. היה לנו בית כשר, חגגנו חגים, הלכנו לבית כנסת. אני חושב שכמעט חצי מהעיר הייתה יהודית. הייתי חבר ב"גורדוניה", שם דיברו איתנו על ישראל. רציתי לעלות לארץ ואפילו הלכתי לקונסוליה הבריטית. אמרו לי שכדי להגיע לפה צריך 1000 פאונד בבנק. היינו שלושה ילדים; שני בנים ובת. הייתה לנו מכולת, אבא היה מנהל חשבונות ואמא ואני היינו בחנות. המצב הכספי היה טוב. הרגשתי באווירה אנטישמית עוד לפני המלחמה, עוד מ 1933. כילד, הייתי חבר בתנועת ה"צופים" אבל אז התנועה הפכה ללאומנית יותר והתחילו לקרוא להם "מגני העם". לא נתנו מאז ליהודים להשתתף יותר.

**נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה**

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

ביאסי היה בית חולים יהודי, שהגרמנים השתלטו עליו. כשהמלחמה התחילה, היו הפצצות. אנחנו גרנו בגבול. התחילו עלילות דם, שהיהודים עומדים בתור הארובות של הבתים ומסמנים למטוסים של ברה"מ איפה להפציץ. אנחנו ישבנו במרתף, והיו אצלנו שתי נשים לא יהודיות שהיו עוזרות בית - והן היו ברחוב. הגרמנים תפסו אותן, והן הובילו אותם אלינו. אני הייתי הראשון שתפסו והובילו אותי למשאית. לקחו גם את אבא את אמא ואת אחותי. אחותי הייתה בת 11, והיא בקושי הצליחה לעלות על המשאית. אמא שלי הייתה נכה, בעיות עם הרגליים, אז היא לא הצליחה להרים את עצמה לעלות. ירדתי מהמשאית כדי לעזור לה לעלות. באותו רגע, קשה לתאר את המכות שהגוף שלי ספג על המעשה הזה. מכות כאלה קשה לדמיין. אבל מה שהיה חשוב בסוף הוא שהצלתי את אמא שלי. המשאית המשיכה לתחנת המשטרה. זה היה בניין ארוך. בכניסה עמדו שומרים עם בולי עץ, היהודים ירדו מהמשאיות, והשומרים הרגו אותם במכות. אחר כך הביאו יהודים אחרים לפנות את המתים האלה, כדי שיהיה מקום למתים הבאים. אחד מהם היה חבר שלי, שלמד איתי כל השנים. הוא ירד מהמשאית וראה אותי מרחוק וצעק לי: "מינל, מינל..". רציתי לענות לו, ובא הגרמני והניף את בול העץ הזה ופוצץ לחבר שלי את הראש. אפשר היה לראות איך הראש מתפוצץ והכל מתפזר החוצה.

כשהיינו בתחנת המשטרה אמרו לנו לשכב ושכבנו ככה בקבוצות של ארבעה אנשים, אחד על השני. אני, אבא הדוד וחבר שלי היינו יחד. הגיע טנק גרמני והתחיל לנסוע לידנו, פתאום התחלנו לשמוע איך הטנק הזה התחיל לנסוע על האנשים ששכבו שם, מעך את האיברים שלהם. זה היה מזעזע. יש לי עוד סיפורים כאלה שיכולים להספיק לכמה מחברות נוספות.

קראו לכל היהודים להתרכז במרכז העיר והביאו את כולנו לתחנת המשטרה. הלכנו כולנו, כל המשפחה לשם. גם דוד שלי וגם חבר שלי. זה היה בית מטבחיים מה שהלך שם. רצחו המונים. מי שלא נרצח, לקחו אותנו לרכבת, הכניסו אותנו 120 אנשים בקרון. זה היה ב 29/6/1941. כשנכנסנו לקרונות הגרמני הנאצי הרביץ עם מקל ברזל ותוך כדי אמר את המספר שלנו. הרגע הכי קשה שפחדתי ממנו היה להיפרד מאבא שלי. אני הייתי מספר 87 והוא היה 91. היינו באותו קרון. שאלתי את הגרמני הזה למה הם עושים לנו את זה. הנאצי ענה: "כי יריתם בחיילים רומנים". ואני עניתי לו: "איך עשינו את זה, עם שעועית?" הרי לא היה ליהודים כלי נשק ולא כלום. הוא ענה לי כשהוא מצביע עליי ככה עם האצבע: "הרומנים שלך אומרים את זה". בגלל זה אני



חוזר ואומר שאני שונא את הרומנים לא פחות. הם היו אנטישמים ושנאו אותנו.

הרכבת הזאת נסעה מיאסי, לא ידענו לאן אנחנו נוסעים. אנשים מתו מהחום הכבד, מהצפיפות. אחרים התחילו להשתגע, התחילו להרביץ אחד לשני. אני עמדתי בין הרגליים של אבא ושמרתי שלא ירביצו לו. זה היה בלילה. בבוקר ראינו שחלק כבר מתו והרכבת המשיכה לנסוע עם המתים בינינו.

דוד שלי היה שם איתנו ברכבת. הוא התחיל להאשים אותי שיש שם מים ואני לא נותן. אבא שלי אמר לי שאני אחפש את המים, אז אני ככה עם הציפורניים התחלתי לגרד את הרצפה ברכבת כדי לחפש ברז שכמובן לא היה שם. אמרתי לאבא שהדוד שלי השתגע. לאחר מכן, היו שומרים שליוו את הקרונות. המפקד שלהם היה שופט מגויס, אז היינו מבקשים לתת לנו מים. נתתי את השעון שלי עבור טיפת מים, אז הוא הביא בקבוק דרך הסורגים כאילו הוא נותן לי ולא נתן לי. בגלל זה אני שונא את הרומנים לא פחות מאת הגרמנים. אפילו מגיעה לי אזרחות רומניה אם הייתי רוצה ואני לא מוכן לקבל.

### אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

זמן קצר אחרי שחזרנו ליאסי, אחרי המלחמה, הייתי במאפייה שהייתה בבעלות יהודי, חבר של אבא והסתכלתי החוצה. פתאום ראיתי פלוגה של חיילים שחשבת שזאת הפלוגה ששמרה עלינו בקרונות של הרכבת. הדם עלה לי לראש ורציתי לרוץ אחריהם. היה לי מזל שבעל המאפייה אמר לאבא שלי לקחת אותי משם מהר והם לקחו אותי וזרקו אותי בין שקי הקמח כדי שאני אירגע.

אני הייתי זה שהחלטתי לעשות עלייה. הייתי רשום במפלגה הקומוניסטית ונתנו לי לעלות לא כי הייתי יהודי, אלא כי הייתי קומוניסט. הם רצו לחזק את המפלגה בארץ ולשלוח נציגים מאירופה. הייתי במפלגה כי רק כך אפשר היה לעבוד ברומניה. היה להם עיתון בשם "סקנטיאה" ואני הייתי אמור לחלק עיתונים. בפועל, הייתי בא הביתה ושוּרף את כל העיתונים ומביא כסף שלי כאילו כולם קנו את העיתון.

### נא ספרי/ על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הגענו לארץ ושלחו אותנו לפרדס חנה, למחנה בריטי שהיה שם. הייתי כבר נשוי, התחתנתי בשנת 1943 והיה לנו ילד בן שנתיים. שמענו את התנאים ולא הבנו מי זה בוכה שם, לא היינו רגילים לשום דבר. ככה היינו מספר חודשים בפרדס חנה. כשהגענו לארץ הייתי אמור להתייצב במפלגה הקומוניסטית אבל לא הלכתי. בישראל עבדתי כנהג מונית בחיפה, ולאחר מכן עבדתי במועצה לשווק פרות הדר לחו"ל.

אני דובר איטלקית, צרפתית ואנגלית, אז שלחו אותי להיות נציג החברה לשווק פרות הדר באיטליה וביוגוסלביה דאז. משנת 1985 אני בפנסיה. יש לי בן יחיד, הוא כלכלן בסוכנות היהודית ובגיל 60 הוא התחיל ללמוד משפטים. יש לי 2 נכדים, שניהם בארץ ואחד חייל. השתתפתי במלחמות ישראל - במלחמת העצמאות, ששת הימים ויום כיפור. השתחררתי ממילואים בגיל 55. הייתי נהג משאית בפלוגת תובלה, הגענו עם המשאיות עד הטנקים בשטח.

חיפה. אוקטובר 2009

עריכה: אלינה נאור